

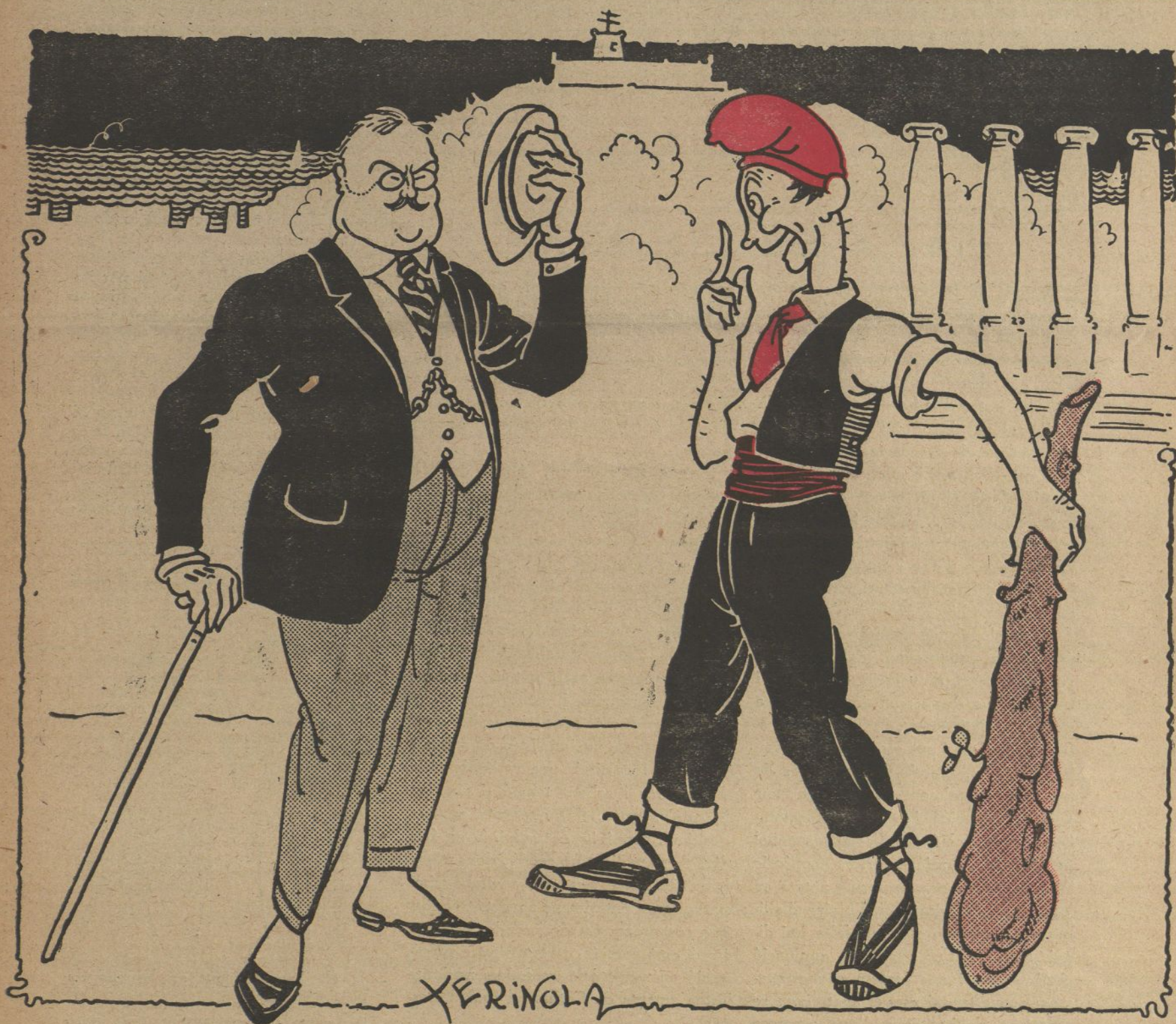
L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
FERRÁN, 34 - BARCELONA

SURT TOTS ELS DIMECRES
BARCELONA 4 D'OCTUBRE DE 1922
Sotscripció trimestral 2 ptes.

En Lerroux: Albricias, Intransigent, soy ya todo un letrado.
L'Intransigent: Què sabeu molt de dret penal?
En Lerroux: Me lo sé al dedillo.
L'Intransigent: I no teniu por?

A TORT I A DRET

En Lerroux diuen que té ja la carrera de dret. Quina llàstima que l'hagi cursada tan tart a pesar de fer-ho tan depressa! Es una coincidència de caràcter irònic, que un home que ha anat tant de tort per els demés i tant a dret per les seves personals conveniències, ara que ja està ben patriarcalment acomodats, amb autos «símbols de la burgesia» inclusivament, es trenqui el cap (per que l'exàmen deu haver sigut rigorós) es tranquil el cap, per a sapiguer de dret lo qual mai li donarà tant com l'hi ha donat el sapiguer anar tort. I que ço

succeeixi quan no trova inconvenients en firmar sentències de mort, cosa que més que talent necessita—diguem-ne valor,—el valor que tenia ell quant anava a encendre «l'artorcha» que fes cremar Barcelona «por los cuatro costados».

I per a cabar essent ministre de la monarquia. Decididament, els emperadors d'ahir, avui s'aconformen amb qualque cosa.

Oh, gran paralelo, t'has quedat sense emperador!

L. Esclau

CATALUNYA AVANT

I ARA ES L'HORA!

Després de les conferències, mítings i assemblees, celebrats en tots els indrets de Catalunya des de que va començar a esclatir-se la Lliga Regionalista, prou ens donen una concreta impressió de l'estat d'ànim del poble català en l'actualitat. Es un fet ben palès que els catalans de les dretes que pensen amb cervell propi i volen viure de son propi esforç, s'han tornat esquerrans, quedant, per tant, en els feudes de la política catalana reaccionària, els que viuen d'ells o d'ella i aquests, deixem-los està... deixem-los estar, però, mentre no ens destorbin, i anem a n'els altres.

Els nacionalistes catalans veritables, uns volen radicalisme violent, altres volen pràctica d'evolució immediata i altres cultiu de convenciments per a arribar paulatinament a una total transformació, o sigui que els tres sectors van a parar a un mateix fi. Les ganes de treballar actualment hi són en tots aquests elements ja que la hecatombesca governació del l'estat espanyol en el sentit jurídic, guerrer, econòmic i administratiu ens te posats a tots en una tensió de frisança i d'ansies d'alliberament que no més ens falta qui digui, Som-hi! Per a que la conjunció sigui un fet i ens juntem esquerranassos, esquerrans i esquerranets com se apleguen els individus d'una amorosa família en moments de perill, deixant

petiteses de ressentiments que ni fan ni fumen.

I si l'ànim del poble està així predisposat i la capacitat dels que han d'encausar l'empenta existeix, com s'ha demostrat en els diferents actes públics que han tingut lloc últimament, què fem parats?...

An aquest moment, sabem que fa poques hores han estat reunits en Domingo, en Companys, en Casanovas, en Noguer i Comet i els nostres amics en Ferrer de Vilches i en Ventós. En dita reunió s'ha acordat un definitiu i constant contacte de colzes i una ferma i continuada campanya Nacionalista Esquerrana. Sabem també que'n Macià i l'Alomar miren amb simpatia els propòsits dels reunits i que formaran en la vanguardia; es propòsit també, convidar a tots els nacionalistes organitzats a la fi de constituir una veritable unió d'esquerreres i sabem també (i aixó és lo que'ns encoratja) que tots aquests desitjos i propòsits es traduiran en fets dins de pocs dies; no cal dir, doncs, que L'INTRANSIGENT veu amb veritable simpatia i gran entusiasme aquests treballs, que son precursors de jornades brillants i què com sempre, posem nostre publicació en mans dels veritables nacionalistes amants de Catalunya amb llibertat.

Parlaments i res mes

Els espanyols han canviat amb els xinos la condició intel·lectual. Ara els que es deixen enganyar, els que no escarmenten i els que fins ajuden als enredadors del poble, son única i exclusivament els de la expoderosa península ibèrica. Passen els anys i amb ells les constitucions de governs, de parlaments, de diputacions i de municipis, de cada vegada més dolents, més juglars i ridículs; mentre els ciutadans continuen esperant o provant dintre de dites constitucions la manera d'assolir reformes que de la fruita podrida en surti sava fresca com aigua de roses. El Congrés de Madrid demostra constantment l'exactitud de aquestes afirmacions, actuant grotescament en nom nostre, propiament nostre, ja que nosatres som els que elegim els diputats o els que permetem que siguin elegits; perque tant desvergonyit o imbècil es qui contribueix a fer una cosa mal feta, com qui consent que es faci.

Les esquerres, que en diuen, protesten de fets que o no poden demostrar o no saben fer sentenciar. Les dretes contesten amb divagatius subterfugis i quan no, amb la ja descontada força de la incondicional majoria que amb un SI o un NO sistemàtic dona fi a atota discussió.

En resú: Quan en un lloc, sigui per falta de força de número, sigui per incapacitat de les minories no s'hi pot fer res útil, els homes públics dignes no deuen concórrer-hi. Es preferible que vagin a fer d'apòstol directa per les ciutats i viles o sinó, d'ermità en el desolat.

Regidors, diputats ni ministres no hi tenen feina quant son minoria en llocs on la premeditada i maquiavélica votació falla comtant amb el pes material dels més. Seguir, doncs, fent acte de presència és allargar les sessions destinades a «parlaments» i res més.

MECANO.

—Ja els han detingut an aquells de l'assalt?

—An aquells, precisament, nó; però a molts, sí.

Consideracions al marge de la futura Assemblea d'esquerres nacionals

La ponència de diputats d'esquerra constituïda per estudiar i planejar les possibilitats de la constitució d'un partit o una Federació d'esquerres catalanes, ha donat finalment la sensació de la seva labor amb el manifest i el qüestionari que ha dirigit als sectors i entitats nacionalistes de tendència demòcrata i progressiva. La necessitat d'un partit d'esquerra catalana o d'una Federació, és, avui més que mai, una evidència que no ens menester recalcar. En les manifestacions i actuacions nacionalistes de la nostra terra hi falta la fermesa d'una veu o de diferents veus que responguin a una concepció social-demòcrata de tots els problemes plantejats a Catalunya. El fet de la extingida esquerra catalana amb motiu del pacte de Sant Gervasi, no ens suggereix ara el més lleu comentari. Aquella esquerra catalana és avui una valor enterament liquidada. Per altra banda, la major part de les vegades, fins avui, als elements que signifiquen quelcom de la opinió de la esquerra catalana els hi ha correspost el paper de comparse. Les manifestacions de nacionalisme han sigut iniciades pels elements de dreta i executades per ells, amb la col·laboració o amb la tolerància dels elements d'esquerra a excepció de comptades excepcions entre elles el fet que acabem de mentar. No obstant hi ha una consideració a fer, i és aquella de que la Lliga Regionalista no ha fet encara una declaració formal de dreta o esquerra. Malgrat això, el camp de la seva política ha sigut sempre essencialment conservador, i si alguns elements d'esquerra han col·laborat llargament en aquesta política ha sigut degut a que a Lliga era l'únic partit que posava com a fonamental el fet del nostre nacionalisme.

Però avui els temps han canviat. No ha calgut més que l'escissió produïda per Acció Catalana per a que a Lliga s'arrecerés dintre el seu esperit polític que llargament ha sabut mistificar. Avui la Lliga representa, juntament amb els Jaumins, el veritable sector de dreta de Catalunya.

Es menester avantposar a aquesta organització de dreta, la realitat d'una manifestació d'esquerra que respongui a les necessitats del nostre estat social. L'ideari d'Acció Catalana no li permet ocupar aquest lloc. Es menester la creació d'un nou organisme. I davant de

aquesta necessitat creiem molt acerta-da aquesta convocatòria dels elements d'esquerra.

Ara que, segons el nostre criteri i atenent-nos a l'esperit de la convocatòria i a l'estat evolutiu de la mentalitat socialista catalana, augurem, sigui el que sigui el resultat de l'Assemblea, una migrada efectivitat en la actuació que es derivi dels acords que siguin presos, amb relació a la finalitat màxima i primordial que és conseguir la nostra llibertat íntegra, definitiva.

El nostre partit d'esquerra podrà ésser més o menys popular, tenir un nucli d'elements més o menys poderós, però si no té en compte l'estat social de Catalunya, si no pren en consideració el fet de la existència del sindicalisme, les seves valors innegablement nostres, encara que disfressades i tergiversades fins avui; si no precisa un estudi previ de les conveniències de Catalunya en el sentit polític-econòmic i no analitza les possibilitats que fan del sindicalisme una base per la futura creació de la Nació Catalana; si, finalment, no actua amb la cooperació d'elements obrers nostres, el fet d'aquesta organització d'esquerres no deixarà de ésser una manifestació aïllada de nacionalisme, sense correspondre a l'actuació d'esquerra que demana la nostra terra.

I no corresponent a la necessitat específica de la nostra situació nacional i social, tota actuació d'esperit demòcrata no serà sino una efectivitat incompleta, i si no és impopular per diferents causes imprevistes, no per això la seva actuació tindrà resultats més efectius ni la seva popularitat serà menys fictícia.

Aquesta és una qüestió transcendental. I és als elements d'extrema esquerra als que els hi correspon la responsabilitat. Es als elements del naixent partit sindicalista nacional català, que els hi pertoca aixecar llur veu ferma i vident per exposar llur concepcions i llur ideari. Es també a les forces del sindicalisme indiferents al plet de llibertat de la nostra terra, que els hi és menester una reflexió madura y sense prejudicis. La paraula «internacionalisme» no se adapta a llur concepció partidista i irreal. Internacionalisme vol dir cosmopolitisme.

JOAN JARDINS

Murmuració i apatia

Poques vegades, per a no dir cap, veiem que és faci alguna cosa nova sense que immediatament brotin arreu murmuracions de crítica molesta per als que en mig de la immensa majoria de caràcters apàtics s'atreveixen a rompre la monotonia dels individus que avui fan lo mateix que varen fer ahir i que demà no faran altra cosa que la que avui fan.

El cas d'enveja que ço presenta no és el de aquella enveja explicable d'entre tots els que busquen o pretenen un resultat; és la follia maliciosa i persistent dels que no fan ni deixen fer contra els actius constants, contra els fermes decidits.

Es lògic concedir bel·ligerància en cap discussió an els sers de voluntat de paràssit? Tenen dret a criticar i menys a dictaminar en contra d'alguna obra ni de quins la realitzen?

Per ço ens mal-humoritza, ens fa francament fàstic que hi pugui haver qui miri amb menys preu la vida d'una entitat cultural, el desenrotll d'una institució artística-recreativa o la publicació lliure de treballs sobre política, ciència o literatura. Tenint en compte que els que desprecien i encara mal parlen amb tanta «barra» com ignorància, solen ésser els que mai han contribuït moral ni materialment a crear quelcom de profit per a les col·lectivitats, per el bé general del Poble sà.

Aqueixos sers protestants per sistema no més saben dir: «aquell fa tal cosa per a presumir; aquell altre disposa allò per a satisfer son orgull; el de més enllà va allí per al seu profit». Però ells ni presumint, ni enorgullint-se, ni aprofitant-se són bons per a realitzar res; com tampoc serien ni són capaços de fer-ho humiliant-se ni derrotant.

D'aquí que els que són una nul·litat, els que s' impossible que aprenguin ni de parlar, però que en canvi de renegar en són mestres, es compren que sols llençin de sa boca amargantós bilios intentant borrar el títol d'heroisme dels que es destaquen amb honra, motejant-los amb els calificatius de presumits, orgullosos o vividors. Mes és inútil: Els que deuen arribar pel bon camí a les alçades del valer, hi arriben, despreciant als homes de voluntat castrada que, com inseqüents eunucs, a la fi ofereixen les tendrumades espatlles per a servir d'esqueneta sigui a qui sigui i vingui d'on vingui.

REMEMBER.

NOVA

Aquesta nit, a les deu, el nostre particular amic i col·laborador En Lluís Companys, diputat a Corts, donarà una conferència en l'Ateneu Radical del Poble Sec (Cabanyes, 35) desenrotllant el tema «La nostra intervenció a Africa».

Fort amb ells! nó amb els moros... eh?

Assemblea d'Industrials i Comerciants

Presidència de l'Assemblea.

Ocuparen lloc en la presidència de l'assemblea, els senyors Mir i Rossell, president; Alemany, president del Gremi de Sant Martí; Fernández, de la Cambra Mercantil Industrial; Prat, president del Gremi de Sans; Reboul, de la Càmera Mutual Industrial; Castells, del Gremi de Gràcia; Seutin, representant d'industrials del districte quint; Estarda, del Gremi d'Hostafrancs; Serra, del districte quint i Orriols, Secretari.

Publiquem les fotografies i noms, perquè com que es diu si en aquesta organització incipient de defensa d'industrials i comerciants hi han alguns elements de la no se què monàrquica, els interessats, en el bon sentit de la paraula, els puguin conèixer, enterar-se bé de qui són i obrar en conseqüència.

El fet que cal en aquesta ocasió fer constar, és que lo que es va proposar diumenge passat en el teatre Goya, són veritats grans com un temple i justes com una balança afinada, fora de una conferència de «jurisprudència» que va pretendre donar un jovincel que té ganes de exterioritzar-se com a lletrat, i d'un discurs preparadot a temps per a llençar veritats, barrejades amb declaracions d'antipolítiquisme, d'un altre senyor. Una cosa i altra no van passar d'ésser un incidentet sense el menor efecte.

De modo, que es varen aprovar per unanimitat les següents conclusions, que foren degudament cursades:

1.ª Restabliment de la jornada mercantil per a el treball del comerç, respectant als dependents la jornada de vuit hores.

2.ª Aixecament de les multes imposades per la comissió mixta, sobre la infracció de l'horari i suspensió dels procediments d'apremi incoats en virtut d'aquelles, per ésser en sa majoria injustificades.

3.ª Reforma de la Comissió Mixta del Treball, per no respondre sa actuació a l'esperit de pau i harmonia social que informa el dret de sa creació.

Quedem, doncs, en que la feina de l'assemblea és una cosa i lo que hi pugui haver dintre l'organització de la mateixa, una altra. Ja se sap lo que toca a fer: aprofitar-ne el bo i extirpar el dolent.

Flors de Card

A la rodalia de la Seu d'Urgell—i a més per tot Catalunya—el Govern espanyol ha prohibit els concursos de vaques lleteres i porcs d'engreix.

Es molt natural.

Ço que haurà pensat el Govern:

—Aquí no hi pot haver més vaques lleteres que les arque de l'Estat, ni més porcs per a engreixar que nosatres.

«Acció Catalana», ha publicat, pulcrament imprès, la conferència d'En

Rovira i Virgili «Els camins de la llibertat de Catalunya».

Està molt bé.

Ara sols falta que, en aquests camins, hi hagin forces ardits vianants i que a mig camí no canviïn de ruta.

L'avi Brusi, el diari xaruc, com que el pobre ja és tan vell ha determinat no sortir a les tardes. Està clar, apropiant-se l'hivern es podria constipar.

Però com que els matins també fresqueja bastant, val més que no surti tampoc.

Majorment per sortir i dir-nos quatre tonteries.

Cregui'm, avi; quan ja es rapapieja val més quedar-se a casa.

Bones sopetes i al llit.

Al llit... que això és la lluna. La lluna de fel.

Sembla que tanmateix ço del desarme general prompte serà un fet.

Al menys així es despren per les notícies que venen de l'Orient.

I la Societat de les Nacions?

Ah! Per ara be. Dant-se vida de prínceps, conferenciant d'un cantó a l'altre. Ja te raó En Mustafà que diuen que diu:

—Alà és gran! Alà és molt viu! I vosaltres, diplomàtics xerremeques, no m'enganyareu pas. ¡La figo vos fai a tus!

I els hi fa un gest amb el colze.

JORDI ESCARDOT.

Vibracions actuals

Crisi general de moral cívica

No hi ha dubte que, actualment, estem sofrint una crisi de moral en grau superlatiu.

No parlo exclusivament de la moral catòlica, sinó, també, de la importantíssima moral cívica.

Sempre ha estat molt elàstic el concepte de la moral; però, a Catalunya, tothom estava d'acord en que una noble consideració individual i l'altruista respecte comú, eren lloables senyas de moral cívica.

Avui, malauradament, no és així. Avui impera una concepció tan errònia del bon sentit de la moral, que segurament, ocasionarà això una ruïnosa bancarrota de la digna civilitat.

Sobren demostracions:

Abans, el dependent d'una casa industrial o comercial considerava el seu càrrec com una cosa sagrada i per res del món hauria mancat al seu deure per creure que una infidelitat, per ell comesa, era un crim de lesa moral i una denigrant deshonra per a tota la seva família. Doncs, avui, molts dependents s'apoderen indegudament, com la cosa més natural del món, d'una importantíssima quantitat de diner, confiada a la seva custòdia, i fugen per aquests mons de Déu, o del Diable, a córrer aventures, en companyia d'una cupletista qualsevol, abandonant a la família d'ell i sense sentir el més mínim remordiment pel mancamment comès. Això, encara que es vulgui disfressar amb equivocats atenuants, és senzillament crisi de moral o desmoralització. I perdonin els bons dependents que encara resten complint honradament amb el seu deure.

Abans quan, en mig de la via pública, alguna persona cometia un gest irracional ultratjant o atemptant contra una altra persona, institució o efecte públic, la gent hi acudia, prest, defensant l'ultratjat i condemnant la violència.

Avui, no. Avui, quan se comet un fet semblant, tota la gent s'esmuny covardament i deixa fer als agosarats que sense més llei que el seu criteri—que també pot estar equivocat—i escudats amb la senyera de la força bruta, s'emprenen la justícia pel seu compte.

Això és manca d'altruisme i complicitat general en actes incivils i de incultura. I si algú pretén contestar-me que això passa perquè en les altes esferes tampoc s'exerceix imparcial justícia, vagin també les meves censures fins a aquestes esferes tacades de desmoralització.

Abans l'obrer respectava i reconeixia els drets de l'amo perquè confiava en què el dia que ell es trobés en situació precària, el seu principal, més que amo, seria per ell un amic que estaria disposat a auxiliar-lo en la crítica situació.

Avui, no. Avui l'obrer escusant-se amb l'anàrquic modisme de que «tot es

robat», no procura gaire pels interessos de l'amo i aquest, escusant-se amb l'aburgessat modisme de que «tot són una colla de tauls», no guarda gaire consideració al pobre obrer.

I com aquests o pitjors podria anar senyalant infinitat d'aspectes de general desmoralització que fan aborribles els moments actuals.

Mentrestant, donminats per un mal entès egoisme, anem, tots, fent-nos còmplices del malestar general, produït, més que per res més, per manca d'esperit cívic.

I d'això van aprofitant-se'n els burgesos sense entranyes, els obrers abellots, la gent de mals instints i els vividors d'ofici.

I no es poden fer recriminacions perquè tots, per negligència o mala fé hi tenim part de culpa. La complicitat és general.

I, ai! de nosaltres sinó arriba prompte el dia que el bon seny i la raó s'imposin i fent un gest digne no compleixi virilment tothom—tothom!—amb son deure de civilitat.

MARIAN AMAT

Cada hu vol ésser ell

Aquest és el motiu que sempre fins ara ha entretingut i atrassat l'acció que és necessària per a anar recta i decididament a la consecució del bé del poble català. Això i res més que això ha estat i és la causa de que la fracassada política dels elements reaccionaris continui com malaltia endèmica destruint els esclats d'entusiasme dels homes de valúia i sentiment lliberal que de tant en tant surten a la vida de lluita.

Quantes voltes aquests homes, joves, en general haurien portat un resultat pràctic i definitiu a la nostra causa si haguessin prescindit de sa valor individual o reduïdament col·lectiva aplegant sos entusiasmes i intel·ligències en una sola o quan menys en poques compenetrades i estretament unides entre sí!

L'assumpte religió, per els homes

Gràfic sisè de la col·lecció patriòtica «Els Segadors».

tots, que siguin de bona voluntat, es cosa que fàcilment es posposa davant de la necessitat política i econòmica de Catalunya, extrem aquest que temps enrera constituïa una muralla indestructible entre avençats i moderats.

L'assumpte classes, amb el temps també ha esdevingut matèria prescindible, no implicant ja avui en dia cap dificultat la germanor de rics i pobres, de notables i humils.

Que, doncs, impedeix l'acord profitós per a Catalunya entre tots els homes conscients?

L'auto-apreci individual i no sempre per orgull ni presunció, sinó mantes vegades per exclusivisme de bona voluntat.

Tots els encausadors de les corrents populars que van de bona fé, deuen per amor a la Pàtria nostrada prescindir fins si és precís de les extremitats exquisiteses de sons parers, que sense que vulguem dir que no estiguin bé, son obstacle per a que d'una vegada tots els fragments bons siguin una unitat sinó perfecta al menys executiva, que es més necessari ara el bo fet desseguida que el superior ajornat per a demà.

El poble tot ho perdona, desgraciadament ho perdona massa i si no és fa ús de l'estat de sofriment i cohibició governamental que està patint, vindrà després un simulacre de concessions migrades però aparatoses i serviran d'atur de ses energies per un quant temps, temps en que s'adormirà o morirà tot el foc que avui inquieta i esperona a les masses que estant decidides a conquerir les millores polítiques i socials, sobre tot socials, que és l'objectiu essencial de la societat moderna i de la llibertat efectiva.

Si ara no es porta a cap el que tothom enten i demana, als homes directors del moviment social i patriòtic català, els cabrà la mateixa responsabilitat que a un metge que no sap aprofitar els esforços del malalt per a reconstituir-lo, i sanificar-li per complet l'organisme. I això és més que una culpa, casi un crim.

Nous horitzons

El problema més latent de l'actualitat en tot el món, és el problema social, certament de difícil sol·lució; però, com sabem, aquest serà l'últim país del món en arreglar-se, com passa en totes les coses, ja que és el poble d'un temperament fret, al propi temps que els seus governs, són gent sense solvència

i desprestigiats davant del món pensador.

El poble és fret, indiferent (en sa majoria) sols té un accés de passió en el moment d'un fet sensacional, però esvaït aquest, torna a ser el mateix. Els seus governs són homes que viuen del *anem tirant*, la seva preocupació única, és arrapar-se al poder i guardar-se dels contraris que envegen l'altura en que estan col·locats.

Aquests governs ineptes impropis de l'avui, no tindrien dret en existir per que no són sinó el més gros mal que es pot inferir al poble. I viuen per la bondat d'aquest noble poble, que dorm.

Això no passaria si es formés una gran col·lectivitat que arribés a constituir una majoria que es preocupés del bon règim de la nació; si aquesta majoria sapigués quins son els seus drets, i els seus deures, prompte faria sentir ses ànsies renovadores llençant al fang a tota la podridura que tant de temps ha sapigut sols desprestigiar-nos.

Posaria governs seguidament amb una intel·ligència noble i clara, amb justícia, sense ambició que anul·larien d'una plomada tota l'aixam de vividors de la política que és l'extigma del deshonra, governs nous que estudiessin les necessitats del poble, homes que governant fossin treballadors i mereïessin sempre l'aprobació de tots.

Aquets homes arreglarien el problema social amb la seva consciència de santa noblesa, donant molts disgustos als que amporen aquests procedirs indignes de l'actualitat.

La seva missió fora no senzilla; però amb voluntat de fer-ho imposaria l'interpretació del país.

Faria aquest govern del poble, que les escoles fossin la primera atenció indispensable per a el progrés de la nació.

Obligaria a l'indústria i al comerç a mantenir els preus del dia, sent precis per a alterar-los previ permís del mateix.

Faria un anàlisi de lo que humanament necessita el productor per a que aquest percebeixi sou per a cubrir les seves necessitats.

Posaria un impost damunt les rentes per a obligar al capital a la producció individual dels acomodatços.

Imposaria la limitació de beneficis al capital que en percebria tothom i al propi temps que els nostres productes serien coneguts amb més intensitat més enllà de les fronteres.

Imposaria la obligació forçosa al cultiu de la terra, baix pena de ser entregada aquesta al qui vulgui fer-se'n càrrec per a la seva cultivació. Crearia ministeris honrats, de treball, de comunicacions, d'agricultura, de comerç de foment i obres públiques, de Gràcia i Justícia, Instrucció pública, deixant en segon terme els que no atanyin directament al progrés per medi de nostre esforç.

Entre altres coses que no es possible explicar amb un article, és així el que convindria que és realitzes al país, tenint la seguretat que així apagarien els odís enconats que avui tenim entre el

capital i el treball, i en lloc de lluita de classes tal volta veuríem regnar l'amor i la pau al poble que tanta falta li fa.

Traballem amb fé per aquest pervenir que tots tenim el dret de gaudir, deixant a banda les misèries propies d'un país incult, siguem optimistes i vulguem implantar prompte lo que el temps ens te reservat per l'esdevenir.

JOSEP SANS VAQUÉ

Demano la paraula prèvia

El *Liberal* en una enquesta que fa referent a qüestions de Teatre publica cada dijous les opinions que se li envien. Tots els escriptors d'aquesta enquesta fan una pila de consideracions que en cap d'elles trobem que no tinguin raó; tots apallicen als còmics, als autors i als empresaris. Nosaltres ho sotscribim també, emperò, ens dirigim als mentats escriptors i els hi diem: I el públic?

Compleix el públic amb el seu deure? Creiem que no.

Aquí tenim l'exitàg d'aquesta revista «Que és gran Barcelona! Val la pena de que aquesta poca-solta tingui l'èxit que té? On és el gust del públic? Ja ho és ja de gran Barcelona!... una mica massa i tot. L'altre dia la vegérem representar al Tívoli; ni la Companyia que la representa, ni l'obra en sí val la pena d'actuar en un Teatre d'aquesta Barcelona gran en apariència.

Quanta poca solta, senyor! I el públic hi acudeix com si fos un pa de mel. Realment, senyors de l'enquesta, val la pena de fuetejar també al públic que acudeix a lo vastaix i mantes vegades deixa de fer-ho a obres que se li han presentat i davant de quina valor hi ha que treure's el sombrero.

Barcelona és gran! Que és gran Barcelona! Emperò hi manquen moltes escoles.

EL SENTIT COMÚ.

A Santander diuen que el *furibundo de la harmoniosa* s'ha posat tan nerviós que fins s'ha prouduït una erossiò al braç. Ara, que després el seu fill gran declara que son pare no inspira cap cuidado. Si l'erossiò hagués sigut a la llengua la cosa tindria més importància.

CARTA OBERTA Perquè em dic Athis?

Senyor Director de L'INTRANSIGENT.
Molt senyor meu:

Enterat del vostre article publicat el 27 del proppassat setembre, lamento molt que em volgueu comparar an a mi igual que a En Domènec Latorre, pas no puc jo tol-lerar semblants insults.

Sento molt el cas succeït entre vosaltres i en Latorre, tractant-se d'un periòdic del que en vàreig ésser Administrador quan en Latorre fou el propietari i director de L'INTRANSIGENT.

Es cert que l'INTRANSIGENT se'n va anar a rodar per culpa d'en Latorre, qui per a seva mala orientació em causà molts perjudicis materials sense cap fi pràctic i sols per a volguer incloure-hi animalades de les seves.

Trovo jo molt bé allò que l'hi dieu de venut a la Lliga per un plat de lleties, de ex-separatista i auto-aixafament.

Accepto que tracteu de ximple i de tot lo que volgueu a en Latorre, perquè n'és mereixedor: Es un individu que fa tot lo que a ell i plau sense consultar-ho a ningú som si fos l'Emperador del Paralelo.

Maneu de vostre amic i fervent devot de L'INTRANSIGENT.

J. RAMIREZ.

Barceona, 30 de setembre de 1922.

Per la nostra part ens atenim a o que tenim dit. L'altre dia ens vàrem referir an En Latorre, an els que segons la seva declaració estan d'acord amb ell i al vell «Intransigent» que últimament tenia l'orientació combina-lliguerà. De manera que lo dit, dit està.

I, ara, no cal que diguem quanta joia ens causa la decissió i noble franquesa d'En J. Ramírez que resulta indemne de tantes misèries latorresques.

Mentre homes que han traïdonat a la massa poble puguin anar vivint sense més perill que el de poguer morir-se de vells, no hi ha que esperar que nous cabdills mal intencionats filin dret; perquè sense l'exemple de càstic d'altri res poden témer per a ells.

I el poble és tant ingenu, no obstant tots els escarments, que continuament confia amb qui es refia precisament de tan masella benevolència.

Així un pela-canyes pot ascendir a emperador, un emperador pot descendir a ministre i un ministre pot retirar-se a gosar d'una pau octaviana sens cuidado de que aquelles canyes pelades es tornin llances recordatòries. Què hi farem... és així.

Llegidora inconeguda
que m'escrius tan bellament,
la pregunta és consciencuda
i demostra atreviment!

Perquè em dic Athis vols saber donzella?
Be ets prou batxillerota i atrevida!
I si jo et preguntés com ets de bella
m'ho faries saber ben deseguida?
L'incògnita que guardes preguntant-me
me dona doble encís per contestar!
La gràcia que hi esmerces nomenant-me
m'obliga a be complaure't sens tardar!
Contestació difícil si bé es mira
per donar-la concisa i contundent;
esperançat jo polsaré ma lira
i els deus m'ajudaran al compliment!

Athis fou un pastor nascut a Frígia
—segons ens conta la Mitologia—
cantó triat de la florida Grècia
on l'Art i la Bellesa en tot regien!
Cibeles, que era esposa de Saturn,
la Deua de la Terra que don vida,
va enamorar-se d'Athis el pastor
i el féu un mestre en Cant i en Poesia.
«Un Mestre en Gai Saber, com si diguessim,
orlant son front l'hermosa barretina
i empunyant un gaiato en sa ma dreta
manant que als Jocs Florals fessin justícia!»
(Lo que escric entre comes, deus compendre
que no ho he tret de la Mitologia)

Athis era formós; per ço Cibeles
—quin enamorament era follia—
gelosa del Pastor, no reposava
inquirint tots els actes de sa vida!
I Athis s'enamorà d'una pastora
maridant-s'hi ben prest. La Deua amb ira
l'obligà a mutilar-se, com a càstig
an el seu desamor i gosadía!
«Si Athis no estimava a la Cibeles
per quins set sous ser-li fidel? La ditxa
es més complerta quan un hom la guanya
que no quan ens la duen feta a mida!»
(Recorda que lo escrit entre les comes
no ho he trobat a la Mitologia).

Cibeles, ja venjada del desaire
—desaire que va fer-la venjativa—
entrant en reflexió i com desagravi
va convertir-lo en Pi boi compadida!
I així fou Athis, entre mig dels arbres,
un arbre més que els elements batien...
Inspiració per Lulli i per Puccini
que hi tenen cada hu una òpera escrita!
«J' en aquell temps les dones governaven
disposant contre els homes com volien!
Ja llavors tal com ara eren geloses,
i també tal com ara compassives!»
(Lo que escric entre comes, t'en recordes?)
No ho he trobat a la Mitologia!

Athis, qui no fou vell, la Primavera
tota ilusions i flors personifica!
Representa també, en el caire artístic
un agre-dolç de bella Poesia!
En quan a personatge, un entre els altres
castigat en la lluita per la vida!
Tocant als ideals, demostrat queda:
com que era frigi, duia gorra frígia!

Per tots aquests motius jo ara soc Athis
i em penso que ho seré tota la vida!
Que em sento jove el cor com més anys poso

i estimo més els versos cada dia!
Que lluito bracejant, sempre amb més força
per l'Ideal del BE i de la JUSTICIA!

Perquè em dic Athis vols saber donzella?
La vritat en mos versos hi traspúa;
prò hi ha un altre motiu de més valúa
que et diré ben baixet a cau d'orella!
«Per respecte i apreci a una nineta
que em féu l'honor d'ésser-me padrineta!»

ATHIS

TIPUS CATALÀ

CAMP DE TARRAGONA

De l'àlbum «Caps de casa» que hem
rebut de l'exquisit dibuixant En Llorenç Brunet.

LA LLIBERTAT

Aquesta clínica on la dolor m'ha conduït, me n'he sentit emparat i assere-nat de seguida i he conegut i estimat tots els malalts, que la dolor, potser més que l'amor, ens fa tots germans.

A la clínica hi ha un noi fi, agut, distingit de fesomia. Té uns catorze anys esprimatxats de sofriment i voluntat lluitant en sa convallescent adolescència.

Ocupa una cambra espaiosa, clara i luxosa que dona a a monumental companyia de les Saleses davant el vell encalíptus flairós que amb el vent fa un soroll metàl·lic i al matí es ple de pardals.

No obstant, el noi, així que pot, després de l'intervenció, tot embenat, surt al corredor limitat i fosc, i allí s'hi està hores i hores assegut a les banquetes, recolzat a la paret...

Es el sentiment de llibertat que el porta allí. El corredor és l'inici de la llibertat. El corredor dona a l'escala, l'escala al carrer i el carrer a tots els camins del món.

I el noi convallescent te deiri de viure!
R. SURINACH SENTIES

Imp. I. Porcar, Sans, 9 - Telef. 594 H.-Barcelona

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riego, 38.

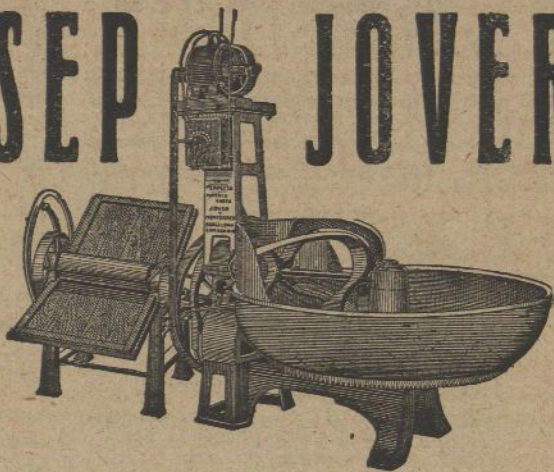
ARTICLES
PER A TOTS
ELS SPORTS

Sastreria - Sombreria
Camiseria - Gorras
NOUS MODELS

Teléfono, 148 H.

¡FORNERS! LA PASTADORA "LA PERFECTA" D'EN JOSEP JOVER

Es la que ha obtingut el «Gran Diploma d'honor» en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el «Gran Diploma d'honor amb medalla d'or i plata» en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912

TALLERS I DESPATX
CARRER D'ENTENÇA, N.ºS 16 I 18 - BARCELONA
Teléfono A. 2774-Direcció telegráfica JOVEFERRER

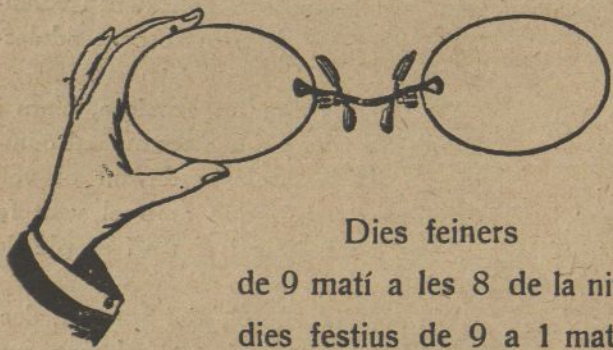
Mes barato que ningú
Preus reduïts - Fabricació pròpia

LA NIEVES

Gran assortit en articles per a la temporada vinenta d'hivern

El Rei dels gèneres de punt baratos

Creu Coberta, 103 - Hostafranes - BARCELONA

Dies feiners
de 9 matí a les 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

JOAN GANTZER ÓPTIC

Carrer de Badalona, 11, 1.ª (abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)
Barcelona - Sans

Tota infecció i inflamació interna i externa, desapareixen
assombrosament amb l'aplicació de la

"MATROPINA"

VENDA A TOT ARREU

OS(46.711 Bar) Int